

Phong Thủy và Số Mạng Con Người

Gà Ta

Từ lúc lấy chồng, tôi theo đạo Công Giáo. Tôi đi nhà thờ mỗi tuần và tin Chúa nên về chuyện phong thủy thì đạo Công Giáo cho là dị đoan và không được tin nhưng tôi thiết nghĩ "có tin có lành" và những chuyện này đã xảy ra cho chính bản thân và trong gia đình nên tôi xin kể, tin hay không là tùy ở mỗi người.

Lúc ở VN, quê ngoại của tôi ở tận Kiên Giang. Ông ngoại tôi là điền chủ nên khi Má tôi có ý định làm ăn nên ông ngoại chia cho Má tôi một phần đất trong tỉnh để xây rạp hát. Ba tôi lúc đó đang làm cho hãng Hàng Không VN còn Má tôi thì làm cho hãng Hàng Không Pháp. Ba tôi quyết định nghỉ việc để trông coi việc xây cất rạp hát. Vì gia đình tôi không theo đạo Phật hay Thiên Chúa, chỉ thờ ông bà, tuy vậy cũng không mán đến những chuyện phong thủy nên khi xây thì cái rạp hát lại nằm chắn ngay con đường nên bị con đường đâm vào. Sau khi xây cất xong Ba và Má tôi đều nghỉ việc ở trên Saigon để cùng về trông coi rạp hát còn chúng tôi phải sang nhà ngoại ở để đi học. Nhà ngoại tôi cũng cùng xóm, chỉ cách nhà tôi chừng vài bước. Cứ mỗi tuần Ba Má tôi thay phiên nhau lên Saigon để lấy phim và trông chừng con cái luôn. Gia đình tôi trước đó rất hạnh phúc nhưng từ khi có cái rạp hát thì Ba Má tôi cãi nhau hằng ngày, kéo dài đến vài năm rồi cuối cùng thì đường ai nấy đi, rạp hát đóng cửa để trống. Lúc đó tôi chỉ mới 10 tuổi nên không hiểu tại sao gia đình tôi lại đổ vỡ chỉ biết có nghe loáng thoáng tại cái rạp hát xây bị con đường đâm vào.

Sau này lớn lên tôi được biết thêm là nhà ngoại tôi cũng bị cái faute là cửa trước và cửa sau thông suốt với nhau. Điều này theo phong thủy thì không tốt vì tiền vô cửa trước sẽ ra cửa sau hết. Tôi thấy thì trường hợp này đúng với gia đình ngoại tôi. Ông bà ngoại lấy nhau do 2 bên gia đình xếp đặt nên sau khi có với nhau được 7 người con thì ông bà không sống chung với nhau nữa. Bà ngoại thì ở Saigon còn ông ngoại thì ở Kiên Giang, mỗi tháng ông gửi tiền cho bà xài. Mặc dù tôi biết ông gửi không ít nhưng tháng nào bà ngoại cũng than phiền thiếu hụt rồi khi ông ngoại mất thì gia tài để lại cũng bị bà ngoại và mấy cậu làm tán gia bại sản

Trở lại với chuyện gia đình tôi, sau khi Ba Má tôi li dị, Ba tôi trở lại đi làm cho hãng Hàng Không tư nhân Mỹ và khi biến cố 75 xảy ra, Ba được dẫn bày con 5 đứa cùng người cháu đi di tản còn Má tôi thì đã có chồng khác nên phải ở lại. Lúc gia đình tôi mới qua định cư ở Mỹ, được nhà thờ bảo trợ thuê cho căn nhà 3 phòng ngủ cho 7 người ở. Căn nhà cửa trước nhìn ra ngọn đồi rất đẹp và có garage ăn thông vô nhà nhưng garage lại có con đường đâm thẳng vào. Thoạt đầu mới nhìn thì không ai để ý đến con đường này vì nó không phải là đường lớn mà chỉ là đường cho xe chạy quanh trong khu nhà, vả lại khi mới qua người ta thuê cho mình ở thì mình đâu có sự lựa chọn nào khác. Sau khi về ở căn nhà đó không lâu thì trong nhà lúc nào cũng có chuyện hục hặc, xào xáo. Các anh chị em không thuận hòa với nhau kể cả với Ba tôi rồi lần lượt các anh chị dọn ra ở riêng chỉ còn lại mình tôi ở lại với Ba. Cha con tôi phải dọn ra căn nhà khác nhỏ hơn cho đỡ tốn kém.

Khi tôi lấy chồng, vì không muốn bỏ Ba một mình và gia đình chồng lúc đó vẫn còn ở VN nên chồng tôi về ở rể. Sau vài năm dành dụm tiền chúng tôi mua được căn nhà đầu tiên. Lúc đó tôi còn rất trẻ, lại chẳng tin gì về phong thủy nên khi đi coi nhà, thấy căn nào vừa túi tiền, ưng ý thì tậu ngay. Sau 4 năm sinh sống trong căn nhà đó thì vợ chồng tôi bán đi và mua căn khác lớn hơn để có đủ chỗ ở cho gia đình chồng qua đoàn tụ.

Chuyện nghe thì cũng không có gì đáng để kể, nhưng cũng xin nói thêm, từ lúc qua Mỹ đến bây giờ thì Ba tôi vẫn sống độc thân và ở với vợ chồng tôi tới 21 năm. Rồi một ngày kia, Ba quyết định bước thêm bước nữa. Tôi rất mừng cho Ba vì tôi biết Ba rất cô đơn và tôi luôn mong Ba có người bạn đời chăm sóc, hủ hỉ lúc tuổi già. Vì muốn Ba có cuộc sống riêng tư, hạnh phúc với vợ mới nên khi Ba đề nghị mua nhà và ra ở riêng thì tôi ủng hộ ngay. Tôi hãnh hái cùng Ba đi coi nhà và cuối cùng thì Ba đã chọn được căn ưng ý nhưng khi bước vào căn nhà đó trong lòng tôi cảm thấy bất an, linh tính cho tôi thấy có cái gì không ổn. Tôi có nói với Ba là tôi không thích căn nhà này nhưng Ba thì rất thích và cuối cùng tôi chịu theo ý Ba vì nghĩ nhà mua cho Ba chứ đâu phải mua cho tôi, miễn là Ba thích được rồi. Ba về sống trong căn nhà đó đúng 6 tháng thì lâm bệnh. Ba bị ung thư Tụy tạng (pancreatic cancer) và chỉ trong vòng 1 tháng, từ lúc phát hiện bệnh thì Ba qua đời, nhưng trước đó Ba rất khỏe. Lúc mất, Ba tôi chỉ mới 65 tuổi.

Ba tôi là một người cao lớn, khỏe mạnh, phong độ, siêng năng tập thể dục và ăn uống đều độ nên trước đó Ba không hề có bệnh tật gì cả ngoài những lúc trở trời, cảm cúm xoàng thôi. Sự ra đi quá nhanh của Ba làm tôi ngỡ ngàng, hụt hẫng, khi đồ đạc của Ba còn chưa kịp dọn hết ra khỏi nhà tôi thì đã phải mang về lại. Ba là

người rất tỉ mỉ, cái gì Ba cũng cất giữ cẩn thận, từ giấy ban khen con học giỏi đến tờ căn cước, giấy khai sinh của con từ VN mang qua Ba vẫn giữ mặc dù Ba đã có cháu nội, ngoại. Khi tôi soạn lại giấy tờ của Ba, vô tình tôi tìm thấy lá số tử vi của Ba mà có lẽ đã được viết khi tôi còn chưa sinh ra. Tờ giấy viết tay, chỉ 1 trang và giấy đã ngả màu vàng cũ mèm. Tôi đọc mà không thể tin được sự chính xác của lá số, nói rõ về số phận, cuộc đời của Ba như thế nào và chính xác nhất là năm 65 tuổi Ba sẽ bị bệnh nặng và nếu có qua được thì chỉ sống đến 70 tuổi. Hơn thế nữa, trong lá số còn nói rõ khi Ba mất chỉ có 1 người con có mặt lúc nhắm mắt. Thật đúng như vậy. Ba có tất cả 5 người con và lúc Ba bệnh thì tất cả anh chị em đều tụ họp về chăm sóc cho Ba mỗi ngày nhưng hôm đó chỉ có mỗi mình tôi trong bệnh viện với Ba còn các anh, chị, em tôi chưa kịp đến khi Ba trút hơi thở cuối cùng.

Vài tháng sau khi Ba mất, một hôm tình cờ tôi tìm được một tờ giấy ghi phong thủy theo tuổi tác do một người bạn làm chung copy cho gần cả chục năm về trước. Tôi quên hẳn đi nhưng hôm đó lại vô tình tìm thấy và lúc người bạn cho, tôi cũng không hề đọc tới. Cầm tờ giấy trong tay tôi tò mò tìm hiểu về tuổi của tôi và tuổi của chồng rồi so sánh với hướng nhà chúng tôi đang ở thì thật ngạc nhiên khi thấy đề "ở lâu thời hiếm con" và sự thật là chúng tôi không có con... Tôi vẫn chưa tin nhưng gì mình đã đọc nên tôi tìm coi lại hướng căn nhà cũ mà chúng tôi mua đầu tiên thì thêm một điều ngạc nhiên nữa là cả 2 căn nhà điều cùng một hướng! Chưa hết bàng hoàng, tôi lại xem tuổi của Ba và hướng căn nhà Ba đã ở trước khi mất thì tôi hết hồn khi đọc chữ **TUYỆT MỆNH**. Tim tôi như ngừng đập trong một giây, tôi như từ trên Trời rớt xuống. Từ đó tôi luôn để ý đến phong thủy mặc cho ai nói Công Giáo không được tin những điều nhảm nhí đó.

Chuyện cũng chưa ngừng ở đây. Lúc bấy giờ thì tôi đã biết và tin phong thủy nên khi anh trai tôi định mua nhà thì tôi đã cẩn thận xem tuổi của anh và vợ rồi đề nghị hướng nhà để anh mua cho tốt nhưng anh nói "*tao không có tin mấy chuyện đó*" rồi anh còn gọi đùa tôi là "*bà thầy bói bắt đất d'*". Anh so sánh với người Mỹ, người ta có coi phong thủy bao giờ đâu sao họ vẫn giàu, vẫn sống tốt đó thôi, mặc cho tôi có đem chuyện của Ba ra kể, anh cũng một mực không tin, anh nói chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Cuối cùng anh đã chọn căn nhà mà tôi hết lời van xin, ngăn cản vì có chữ Tuyệt Mệnh cho anh. Nhưng có lẽ một phần do anh thích căn nhà đó và cũng không tìm được căn nào khác vừa túi tiền nên anh đã mua và anh còn trấn an tôi là khi dọn vào anh sẽ sửa hướng cửa cho tôi yên lòng. **Anh dọn vào sống trong nhà đó được hơn 1 năm thì khám phá anh bị ung thư gan ở giai đoạn cuối. Hướng cửa vẫn chưa được sửa thì anh đã mất năm anh chỉ mới 52 tuổi.**

Anh tôi mất, tôi như người mất hồn. Tôi rất thương anh tôi, thương đến nỗi khi anh ngã bệnh tôi đã cầu xin để được thay thế chỗ cho anh. Anh hơn tôi gần 3 tuổi và từ nhỏ đến lớn 2 anh em luôn chơi chung với nhau. Những trò chơi thô sơ rẻ tiền của con nít VN ngày xưa như "vít hình", lấy dép tạt lon, chơi 5-10, chơi U, chơi lính v...v... tôi đều tham gia với anh và đám con trai nhưng vì là con gái tôi không nhanh nhẹn mà cũng không thể nào chơi bằng được với bọn con trai nên mỗi khi bị thua te tua thì tôi lại khóc. Anh tôi rất phiền về chuyện này vì phải "cứu bồ" cho tôi luôn. Đôi lúc thấy tôi bị bọn con trai phạt tội tử, mặt tôi mếu máo, anh đề nghị cho tôi ra rìa để tôi khỏi bị phạt nữa.

Tôi nhớ có một lần Ba Má tôi bận đi dự tiệc, trước khi đi Ba có dặn dò anh cẩn thận là ở nhà không được chọc tôi khóc nhưng khi Ba vừa đi thì anh đã trêu tôi suốt buổi. Tức quá khi Ba vừa về đến nhà tôi liền méc và Ba bắt anh nằm xuống quát cho vài roi vô đít. Tôi nhớ lúc nhìn anh bị đòn tôi thấy xót vô cùng và tôi cũng khóc. Ba không hiểu tại sao tôi khóc? Tôi hỏi hận vì đã méc Ba và từ đó tôi tự nguyện với lòng sẽ không bao giờ méc về anh bất cứ chuyện gì nữa.

Là con trai nhưng anh tôi lại thích ăn quà vặt nhất là món đu-đu bò khô và mỗi khi nghe ông bán hàng rong đập xe ngang qua nhà, tay ông nháp cây kéo sắt thành tiếng "chấp chấp" thay cho tiếng rao hàng thì anh nhắc khéo tôi "*ông chấp chấp kia Bé*". Thế là tôi chạy vào nhà moi tiền trong ống heo ra để bao anh. Lúc mới qua Mỹ không có tiền nên mỗi khi cần cắt tóc thì anh là người cắt tóc cho tôi mà lúc đó tôi cũng đã học lớp 11 rồi chứ đâu còn nhỏ gì? Cũng may là anh tôi khéo tay nên cũng không đến nỗi tệ. Tôi cũng là nạn nhân bị anh chọc ghẹo nhiều nhất bằng những trò chơi con trai quái ác của anh nhưng tôi vẫn luôn thương anh, thương đến nỗi tôi muốn được chết thay cho anh. Ngày cuối của đời anh, có lẽ biết mình sắp chết, anh nắm tay tôi xiết chặt thay cho lời từ giả. Khi anh tôi trút hơi thở cuối cùng tôi cũng ở bên anh và tôi đã khóc thảm thiết.

Tôi giận anh tôi vì đã không nghe lời tôi can ngăn. Tôi trách Ba tôi sao lại cứ muốn căn nhà đó nhưng tôi cũng biết mỗi người điều có số mệnh. Phải chăng cuộc đời của Ba và anh tôi đã đến lúc kết thúc nên duyên số đã

khiến họ có những lựa chọn đó. Tôi cũng tin rằng **mỗi con người từ lúc sinh ra cho đến lúc chết đi thì số ngày sống trên thế gian này đã được định sẵn**, chẳng qua là chúng ta không có quả cầu thủy tinh (the crystal ball) để được nhìn thấy tương lai của mình còn lại bao nhiêu ngày. Nếu được biết trước như vậy tôi nghĩ nhiều người sẽ sống rất tốt với nhau nhưng nó sẽ không còn ý nghĩa nữa. Cuộc đời này rất ngắn ngủi, hãy sống và cư xử với nhau như hôm nay là ngày cuối của đời mình.

Tôi tin rằng giờ đây Ba, Má và anh tôi đã được xum họp, gia đình tôi không còn đổ vỡ nữa và họ sống rất hạnh phúc ở bên kia....

Đừng làm những gì mình không muốn người khác làm với mình (lời Phật dạy), và hãy làm những gì mình muốn người khác làm cho mình (lời Chúa Giêsu dạy). Hai câu này tương phản với nhau nhưng cùng một ý nghĩa.

Gà Ta